

היום רבנו

The 10th in the

10th day of the month

רובן קשה וימנעו יפה ואלו זה יחד ארץ עושר נלאבה יין ושניה חסין יתקוה הם

אירא נזכר שחסידי הרמזונים היו נעורים כל הלילה ושוקים בחור נכנר והגו רוב הלומדים לעשות כן ולפטר לתת טעם פ"ם פשוטו לפי שישאלו בו ישנים כל הלילה והולך הקצ"ה להפיר ט' אחת כדליתא במדרש לכן אלו לריבוי לתקן זה:

2) רמזים ה"ב

כ נשבע שלא יישן שלשה ימים או שלא יאכל כלום שבועת ימים ויבוא בזה שהיא שבועת שוא אין אומרים יעור זה עד שיצטער ויצום עד שיצטער ולא יהיה בו כח לסבול ואחר כך יאכל או יישן אלא מלקין אותו מיד משום שבועת שוא וישן ויאכל בכל עת שירצה:

4) יתלם ת"ת יב אין דברי תורה מתקיימין במי שמרפה עצמו עליהן. ולא באלו שזוכרין מתוך עידון ומתוך אכילה ושחיה. אלא במי שמסית עצמו עליהן ומצער גופו המיד ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו הגומה. אמרו חכמים דרך רמז זאת התורה אדם כי יבנה באהל אין התורה מתקיימת אלא במי שמסית עצמו באהלי החכמים.

6) י"ז רמז ע"מ

אמר עולא אמר רבי יוחנן אכל חלב בכוג והפריש קרבן והמיר דטו וחזר בו הואיל ונדחה הקרבן משהמיר כדליתא משם הארץ פרס לתומר כדליתא כהכל שותפין וכפ"ק דכוריות אף משחזר בו ידחה וימות וכן האוכל חלב והפריש קרבן ונשחטה וחזר ונשחטה הואיל ונדחה משחטתה דלרעונו כתיב אף משחטתה ידחה. ולריבא דרבי אשמועינן המיר משום דליתיה דחה נפשיה אכל נשחטה דממילא מירתי אימא ביטן דמי שאין דלוי להקריב לו קרבן פד שיעור דלרעונו כתיב והפ"ה כי מיסער מיהם לא מירתי ולי אשמועינן נשחטה דלירתי ליה לגמרי שהרי אין בידו לחזור חבל המיר דש בידו לחזור אימא לא דחוי לגמרי גריבא.

5) רמז ה"ב

אמר עולא אד יוחנן יאכל חלב והפריש קרבן והמיר דחוי ויחזר בו הואיל ונדחה ידחה אימא ר' אבחי ויחזר ויבא חלב והפריש קרבן נשחטה חזר נשחטה הואיל ונדחה ידחה תריבא דא אשמועינן כמירא משום דאדוי דחה נפשיה בידים אבל דאי דממילא קא דדי אימא כישן דמי ווי אשמועינן דבא משום דאין בידו לחזור ויאכל התם רביז לחזור אימא לא גריבא

8) י"ז

אמר רב יאמר לאדם לישן ביום יותר משינת הסוס וכמה שינת הסוס שיחן נשמ

7) י"ז

אימא קא דמי. לא נמיר קא דמי דמי אימי בטעם שהיא ית כותן כפיק כל טעם (נימין דף נ"ח) בשלח החלום מחרתה הם מקריבין איש בחוקת שהוא קיים ולא חייבין שחל ית בטעם הקריבה אלא טעמך קא דמי דמי דלא די מי אין חיל ליה ליה דמי טעם דמחולא מיסער ואל מי מחולא משתמי:

9) י"ז

יש לרמות דלף שחשוב בר דמס כשהוא יתן לענין שמה שנעשה בשבילו על ידי אחרים כשהוא יתן כפי הוא חשוב כחילו נעשה בשבילו בשעם שהוא פד מכל מקום אין מוס רחם למס שהוא בעלמו יעשה בשעם שהוא יתן שיסא מועיל כחילו עסק סוכר שהוא כשהוא פד כשהוא יתן מה שהוא נעשה בעלמו כלא חשיב כיון דלאו בר דשם נמורה הוא כשהוא שפחה ולא חסודו נפשי לשחול למס לא קבץ פד דיעו לענין חיוב מלוג פונק שמאי וסיך דין זה ככל ארס אף בני שכנר קיים מלוג פריה ורביה

10) רמז ה"ב

3) רמזי לומר רמזי אם נשכרי ממנו כשכמי. שקבלי ברחמי זרע והולירי (כענין בן סירא) שלם שלם קיו בכך. אפי"ם שנה על ידו בן קיימה (שילם) מאמר שלם שלם אפי"ם ככעילי. אבל ממעסק ככעילי שלם ככולי כלל. כענין כעילי או שתקפוהו על האשכ ככעילי ועיברי ממנו לא מליס ללשטתו כיון דאין קישוי שלם לרעם. ממעסק ככעילי לילכ

11) רמז חולין י"ז

אמר רב יהודה אמר רב שחיה. ואמרה לאכול בתרומה וד' יוחנן אמר אף לביתה לא מודה א"ל רבא לר"ג לרב דאמר שחיה לביתה ואמרה לאכול בתרומה עין כח דחורה איסור פחה מיבעיא אמר ליה בעלה ורלן הוא ורלן לא בעי בוניה

1) אכל כבא על אשכ ככעילי וילדס ממנו ער"י ולא יתן קמלוס דישן לאו בר דשם הוא נמירי לא למלוה ולא למברי לא יתן ולא כעם. וכן מלינו כלום שלם דיע ככעילי וככעילי. כיוולא אמרו אף אונס ככעילי שלם כישן (פיל סי"ג) לפ"ו יכוננו ע"כ כעם. שפע"ם שככעילי לא ילך ית מלוג פ"ו ככעילי פיהא ולי אפי"ם דככעילי ליה וסחזיס יכעלו נס אפי"ם מקלח דמס טו ככעילי

12) י"ז

1) אמר רב יהודה אמר רב שחיה. ואמרה לאכול בתרומה וד' יוחנן אמר אף לביתה לא מודה א"ל רבא לר"ג לרב דאמר שחיה לביתה ואמרה לאכול בתרומה עין כח דחורה איסור פחה מיבעיא אמר ליה בעלה ורלן הוא ורלן לא בעי בוניה

והריא עוד (כמיסחוס) מה שכתב מרן ס"כ אט"ו ר"ט סי' מ"ב כסם טרכ מוסר"ט כר למח על מי שקדם אט"ט וחמרו שתיב יתן יתן חינו מדבר ואם ר"ט ולא ר"ט סיר ולא סיר מפסיו קיימים ונראה שכונסו לטובת מוסד דמס שיעשה בעורו יתן מטי לולא דנקודותיו בעיניו אמירה וליכא וגם לין לפיין בצפרק רביעי דמירובין משנה ה' (ד ג"ס י"ג) מי שיטן בדרך ולא ידע שחשכה ית לו אלפים אמה לכל רוח דטוהיל ואם ר"ט נעור קני יתן נמי וכן פסקו הפוסקים בסי' ס"א ועוד לין לפיין בספר שט"ם שלום במידושו למנילה ד' ק"ך ע"ג שנספקק לפיין משלוח מנזם ומתנות לאכיונים אם שלח ונתן ומקבל ר"ט יתן והניחם כמיקו ומקבל נשאר יתן עד שפטר פורים אם קיים בזה במנזם שסרי כול נסן או נימח כיון שסוף לא ידע ואין שמשם לגביהם מקבל לא שייס בלה אם משלוח

והרי יודע דהאי פלוגתא לא שייכא במלוח לריכות כוונה או אין לריכות דלפליגי בה תנאי. והימורתי כדליתא בפסקים ונר"ס דסבא טבילה ובחיעה לאו מלוח ניהו אלא מכשירין ובהני חיפליגי רב ור' יוחנן דלמר מכשירין קילי מתלוח ולמר חמירי אבל במלוח גופייהו אי בעו כוונה או לא לא מעיילי נפשייהו בהכי רב ור' יוחנן וכן כתב הרמב"ן ז"ל

1 ת"ד אוכלין אכילה עראי חוץ לסוכה ואין יושנים שינת עראי חוץ לסוכה מ"ס אמר רב (* אשי גזרה שמא ירדם א"ל אביי אלא הא דתניא ישן אדם שינת עראי בתפילין אבל לא שינת קבע לחרש שמא ירדם אמר רב גאוסף בריה דרב עילאי במס' שינתו לארדים מתקף ליהרב משרשיא * ערבין ערבא צריך

10 סוכה 10

אלא אמר רבה בר בר תנה איד יודען * במעניה ראשו בין ברכיו עסקינן רבא אמר אין קבע לשנה. רגני תרא ישן אדם בתפילין שינת עראי אבל לא שינת קבע ותניא אידך בין קבע בין עראי ותניא אידך * לא קבע ולא עראי לא קשיא * תרא דנקיט להו בדידה הא דמטו ברישיה הא דפריס מדרא עליה וכמה שינת עראי תני רבי בר יוחקאל כרי הילוך מאה אמה

17 ס"ט כלפונקטין 17

17 ס"ט כלפונקטין 17
הוא לישן כן שינת עראי כדמצינן בסוכה הגבול לישן ביום ר"ה חוץ (א) ר"ה גניח. ולי"ת היך שינת עראי מותר (ב) והלא אמר להביח דעתו מהם ובשמה שמתמנס נמלא שמיחה דעתו מהם. (ג) ויהי אומר ר' יונה ול' משור דברי רבי' מקה ז"ל מלוח חוץ לדבר זה וזהו היסח הדעת לא הוי אלא כשעוהו דה"ה ר"ה ובחוק אכל באעוהו ביראה ומצטק בלריח אפי"ם שטותק במלכותו ודמנעו זקן דעתו מליין. ומה אין זה נקרא היסח דעתו דאי לא היסח סבי חוץ וכל דמס להיסח תפילין כל היום. וכן מצי באמנעמם איז כח היסח הדעת ב' בוא שינת הבלי העולם ואין כחן קלות כאלו.

16 ס"ט סוכה 16
כא [ס] ת"ד (י) לא יחא א"ס תפילין ביה וס"ס ברוש [ו]תסגל ולא [ס]חין כן ע"ס. ולא יתן כן לא שינת קבע ולא שינת עראי. (י) אכל כהן כרש"י [ס] מוסר להסחין כהן בבית הכנסת עראי. וגם שחר לישן כהן שינת עראי כדלמדיק בבב"ס (דף ס.). (י) סוכה לישן ביום ר"ה חוץ [ע] ר"ה מנח אכל כהן ביה אפי"ן [ל]ישן כהן [שינת עראי] אכר שמה יעל מיה ול' ויהי א"ל שינת עראי שחר [ס] והלא אמר להסח דעתו מלין ובשמה שמתמנס נמלא שמיחה דעתו מהן. ויהי אומר ר"י יונה ז"ל דמטו דברי הרשב"ם ז"ל (פ"ד מה' תפילין) קלאס חרות לדבר זה ולא הוי היסח הדעת אלא כשעוהו בקלות ר"ה ובשטות. אכל כשעוהו ביראה ומצטק בלריח אפי"ם שטותק במלכותו ובמנעו ואין דעתו מליין מעט אין זה נקרא היסח הדעת. דאי לא היסח כרי היך יטל א"ס להיסח תפילין כל היום וכן מצי באמנעמם אין כחן היסח הדעת כי הא שכתב הבלי העולם ואין כחן קלות כאלו

18 א"ט א"ט א"ט 18

1 ונראה לי דהא דרבינו יונה פליג אהיא שכתב הרמב"ן בספר תורת האדם (ענין האבילות) ומביאו הטור י"ד סימן שפח, ומיבעי ליה לאבל לאותובי דעתו ולכוין לבו לתפילין שלא יסיח דעתו מהם, הילכך מנח להו בישוב דעתו אבל בשעת בכי והספר לא מנח להו ע"כ. והרי בשעת בכי והספר של האבל אין כאן שחוק וקלות ראש, אדרבה באותו שעה הוא עומד בכובד ראש ובהכנעה ואפילו הכי אסרו להניח תפילין משום היסח הדעת. וכבודאי אין שום טעם לחלק בין היכא שכבר מונחים עליו, לבא להניח באותו שעה לענין היסח הדעת, ומה שאסורים משום היסח הדעת בכא להניחן בתחלה, הוא הדין אם הניחן כבר נמי אסורים משום היסח הדעת. ועוד דבשעת הנחה

1 לא שייך היסח הדעת שהרי עוסק בהנחתן וממשמש בהן. והדבר ברור שמה שמסיים הרמב"ן הילכך מנח להו בוי, היינו אפילו במונחים עליו כבר חולק להו, והאי לא מנח להו דקאמר היינו שאין מניחן להיות עליו אלא חולק להו וזה פשוט.

2 ותימה לי על הטור שבי"ד העתיק דברי הרמב"ן, וכא"ח (סימן מר) כתב אסור לישן בהן אפילו שינת עראי כשאוחזן בידו, אבל כשהן בראשו פורס עליהן סודר וישן בהן שינת עראי ולא הוי היסח הדעת אלא כשעומד בשחוק ובקלות ראש ע"כ. והם דברי ה"ר יונה והמה תרתי דסתרי אהרדי.

(1)

(לג) מו שהוא יסן. פיין נפמ"ג שכתב דה"ה לענין ימיו עשרה ג"כ יסן מלטרף לדעת השו"ע כמו לענין חפלה ולענין קריאת הסורה ושיאלה כפיס ל"ע אך לענין קריאת המנילה בודאי אין היסן מלטרף לעשרה לכו"ע דנמנילה צפי עשרה לפירסומי ניסא ובישן ליגא מרסום (לד) מלטרף עמהם. דכלל עשרה שהם גדולים שכינה שריה בנייהם דונקדשתי בחוך צבי ישראל קריין כבו ולא דמי לקמן דלאו כר קדושה הוא. ועיין בפ"ט שהולק לענין יסן וס"ל דאין מלטרף והסכים עמו הל"מ דישן השיב כסוסם עי"ט פ"כ (לא) לכתילה בודאי לריך לכתילו וע"כ (לז) לעוררו שיהיה מחננים ועיין בנה"ל:

28 חסידים תשכ"ט

(ג) יאה חפצים המתים להתראות או ניתן רשות להתראות (ה) א"פ שנקבר בתכריכי מתי יכולי להתראות לבניהם במלבוש באיזה מלבוש שרוצים פעם במלבוש שנקבר עמו ופעם במלבוש של קודם לכן (ו) ובינו הקדוש היה נראה בבגדים המודות שהיה לובש בשבת ולא בתכריכו (ז) להודיע שעדיין היה בתוקפו ושוטר את הרבים ידי חובתו בקידוש היום ולא כשאר המתים שהם חפשי מן המצות כי אם כחי (ח) בבגדים כמו שהיה לובש בחייו והצדיקים נקראים חיים אפי' במיתתם (ט) ושוטר בקידוש בני תבית (י).

27 מא' בתולדות

חד בשעת פטירתו של רבי אהר' לבני אבי צדק נבנסו בניו אצלו אמר להם הודיע בביתו אמנם נר היא דלוק במקומו שלחן דה עורך במקום כשה תרא מצעות במקומה יסף תבני שמען אפרו דם שמשני בודי דם ישמשני במחי: הודיע בכבוד אכבד: האדיחא דהא תתיב לכבד את אבך והא אבך אשת אב הוא אשת אב נבן האדיחא דהא דתיב לכבד את אבך והא אבך אשת אב הוא אשת אבך והא אבך ד בעל אבך ידיו יהיה לרבות את אריך הבודל דגני מילי מדיים אבל לארד מיתה לא: נר היא דלוק במקומו שלחן דה עורך במקום משה תרא מצעות במקומה: מאי מעמא כ"ל כי שמש היה אחי לביחיה ההא כי שמשא אחי שבתרא קא קריה אבבא אשה אשתיה שחיקו דרבי יחיב ביק דרשע שב לא אהא ש"א דהצ"א לעו על צדיקים הראשנים:

29 ש"ה ס"א ס"ב

וישם (דבר אליה) רחמיך בך פ"ו ע"כ שהיה מה שממרו בש"ס כתובות דף ק"ג דרבי סוס אחי לבימה כל כי שימשי וכסנ כספר המעשרים ס"ו מחשכ"ט דרבינו סקדוש היה נראה כנגדי חמדות ספיה לונב בעמם ולא בתכריכין להודיע שיעדין היה בתקפו ושוטר את הרבים ידי חובתם בקידוש היום ולא כשאר המתים שחפשיים מן המצות כי לדיקים נקראים חיים במיתתם ושוטר בקידוש בני ביתו וממס על זה אריך וזילאו ידי חובתם אחרים כרי הוא פטור וכל שאינו מחוייב בדבר אינו מוניה את הרבים ידי חובתם (אמר שבתרא קא קריה אבבא אשה אשתיה שחיקו דרבי יחיב ביק דרשע שב לא אהא ש"א דהצ"א לעו על צדיקים הראשנים) בשבת (מקומו של רבינו) וניהא ליה על פי שאר דקייחא לן דישן מלטרף לעשרה זאף לפס"ו שהולק בישן סינו משום דנשמתו מסתלקת ולא כו בכלל קדושה דקפסי מעמא דמותא וכו' ואם כן נבי רבי אדרבא נשמתו סימא מקודשם וכי האי גוונא לא אמרינן כל שאינו מחוייב בדבר וכו' ורבינו סקדוש לאמר שפירסו נמשכ בישן וכך דנבא מליטא דף פ"ה דלמר אליהו דלדוקימנא לאכרסא ומשי ידיה ומללי ופירש מוהרש"ל שהלדיקים במיתתן קרויים חיים והמיתה אינה אלא כשינס כאמור לישני עפר

דברא ברא גברא שררית לקמיה רבי וירא היה קא משמעני בהדיה ולא היה קא מהדר ליה אמר ליה מן תבריא את הדר לעפ"ך דרב תגינא ורב אישעיא הו יחבי בל מעלי שכתא ועסקי כספר יצירה וסברו לזו עינלא תילתא ואבלי ליה

30 חסידים תשכ"ט

30 חסידים תשכ"ט

ונראת לי דכיון דאשכחן לרבי זירא דאמר מן חברייא את תוב לעפרך הרי שהרגו, ואי סלקא דעתך שיש בו תועלת לצרפו לעשרה לכל דבר שבקדושה לא היה רבי זירא מעבירו מן העולם דאף שאין בו איסור שפיכת דמים דהכי דייק קרא (אף שיש בו דרשות אחרות) שופך דם האדם באדם דמו ישפך, דוקא אדם הנוצר תוך אדם דהיינו עובר הנוצר במעי אמו הוא דחייב עליה משום שפיכת דמים יצא ההוא גברא דברא רבא שלא נעשה במעי אשה, מכל מקום כיון שיש בו תועלת לא היה לו להעבירו מן העולם אלא ודאי שאינו מצטרף לעשרה לכל דבר שבקדושה כך ג"ל.

נמתפקתי אדם הנוצר על ידי ספר יצירה כאותה שאמרו בסנהדרין רבא ברא גברא, וכן העידו על זקני הגאון מוהר"ר אליהו אב"ד דק"ק חעלסי, מי מצטרף לעשרה לרברים הצריכין עשרה בגון קדיש וקדושה, מי אמרינן כיון דכתיב ונתקדשתי בתוך בני ישראל לא מיצטרף או דילמא כיון דקיי"ל בסנהדרין המגדל יתום בתוך ביתו מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו מדכתיב חמשת בני מיכל כו' וכי מיכל ילדה והלא מירב ילדה אלא מירב ילדה ומיכל גדלה כו', ה"נ כיון שמעשה ידיהם של צדיקים הוא הוה ליה ((בכלל בני ישראל שמעשה ידיהם של צדיקים הן הן תולדותם.

צני אשכנוי ס"ט

32 ס' קריית

ד' אדם הנוצר ע"י ספר יצירה הענה פה"ד לזי אשכנוי בתשובה ס' ל"ג דהינו מלטרף לעשרה וליף לה מדלשכחן בסנהדרין דף ס"ה דההדיה לעפריה. ודלמידי נכתב להרצ פה"ד לזי כ"ז צן הרצ שער אפרים שהניח רחיה מההיס נר"ל ושחרר עניו ועבר אשתה לעולם צנס תעניו וחס איתא דמלטרף וירא אדם ע"י ס' יצירה דר"ל גדול

כמו כ"ט מדגם כעולם עכ"ל ואכל דלמדי דמינה דמינה כלל דלאו האכילא כח גדול דב ר' אליעזר כי יח וכו' יב לו וכו' גדול. פ"ט אפטר דפשת חסירות מעולם לא נעו עניו. ותו דילמא כל כי כל נעו הכנה הרבה והזמנה מילתא ולאו כל שעתא מלי עניו ותו לפי פ"ט הר"ן פ' השולח וכו' וכו' מדן כ"ט סוף הלכות ענינים שלא אמרה תורה לעולם צנס תעניו אלא משום שלא יתן להם מתנת חסד וכיון דלמיא מליה לאו משום חניכה דידכו עניו אלא ללודן וכו' ל' כיון דמי עלמו ח"כ אף כאן הוכחה דלא עבר אפ"ד:

34) 783 pe

33) נח ארכוב :0

הנכנס לישן על
מסתו אומר משמע ישראל עד וזה אם
שמע אומר ברוך המפיל תבלי שינה על
עני הנמוה על עפעפי ומאיר לאישון בת
עין יהי רצון מלפניך ה' אלהי שתשכיבני

שם שתשכיבני לשלום ותן חלקי בתורתך. כסיוות
שלנו לא נזכר ותן חלקנו וכו'. גם ברא"ש ובדמכ"ש
לא נזכר דבר זה, ואמנם הגירסא כאן היא ברי"ף [מ]
ע"א. והטור בסי' רל"ט כתב שרב עמרם הוסיף בה וכו'
ותמהני שלא כתב שהיא גירסת הרי"ף. ואמנם לתת טעם
בקשה זו בשעת הליכה לשינה, נראה משום דכתיב והגית
יומם ולילה [יהושע א', ח"ן]. והחיוב על האדם לעמוד
בתורה ובמצות תמיד בכל עת, ובשעת שינה האדם כול
מתורה ומצות, אלא שהוא דבר הכרחי להאדם מצד שה
אדם, ולכן שלא יוחשב כאילו הוא פורק מרצונו עול התורה
מעליו, ולכן מתפלל או באותה שעה ותן חלקנו בתורתך
וכו'.

לשלום ותן חלקי [נ] בתורתך ותרגילני לירי מצוה ואל תרגילני לירי עבירה
ואל תביאני לירי חטא ולא לירי עון ולא לירי נסיון ולא לירי בזיון
וישלום בי יצר טוב ואל ישלום בי יצר הרע ותצילני מפגע רע ומחלואים
רעים ואל יבהלוני חלומות רעים ודרהורים רעים ותהא ממתי שלמה
לפניך ודאר עיני פן אישן המות ברוך אתה ה' המאיר לעולם כולו
ככבודו כי מתער אומר אלהי נשמה שנתת בי מהורה אתה יצרתה בי
אתה גפרתה בי ואתה משמרה בקרבי ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה
בי לעתור לבא כל זמן שדגשמה בקרבי מודה אני לפניך ה' אלהי
ואלהי אבותי רבן כל העולמים ארון כל הגשמות ברוך אתה ה'
המחזיר גשמות לפגרים מהים כי שמע קול תרגולא לימא ברוך אשר
*נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה כי פתח עיניה לימא ברוך
פוקח עורים כי *תריץ ויהיב לימא ברוך מתיר אמורים כי לביש לימא
ברוך מלביש ערומים כי וקף לימא ברוך ווקף כפופים כי נזרת לארעא
לימא ברוך חקע הארץ על המים כי מסני לימא ברוך המכין מצעדי גבר

35) כולל ס' 1083

נמצא המהלך בדרך זו כל ימיו כולן עובד את יי חמיד,
אפילו בשעה שנושא ונותן ואפילו בשעה שבוכל. מפני שמחשבתו בכל כו'
שימצא צרכיו עד שיהיה גופו שלם לעבוד את יי : ואפילו בשעה שהוא
ישן, אם ישן לדעת כרי שתגוה דעתו עליו וינח גופו כדי שלא יחלה ולא
יזכר לעבוד את יי הוא חולה נמצאת שינה שלו עבודה למקום ברוך הוא.
ועל ענין זה צו חכמים ואמרו וכל מעשיך יהיו לשם שמים. הוא שאמר
שלמה בחכמתו בכל דרכיך דעהו הוא ישר אורחותיך :

36) 784 כ:11

אין אומה בעולם כיוצא בהם הרי הן ישינים מן התורה ומן המצות ועומדין
משנתן כאריות וחוטפין קריאת שמע וממליכין להקב"ה, וכשבא לישן מפקיד דוחו
להקב"ה שנאמר בידך אפקיד רוחי

